

Krajský súd Bratislava
Č.k.1T 36/90

Nitra, 2.4.2001

N á m i e t k a

Obžalovaných: Ing. Miloša Kocúra, nar.20.11.1954, bytom Nitra, Tribečská 1
Ing. Milana Andrášika, nar.18.7.1951, bytom Nitra, Slávičie chodníky 21
Ing. Františka Čermana, nar.29.11.1950, bytom Bratislava, Tabakova 1
Ing. Pavla Beďača, nar.27.9.1954, bytom Nitra, Mostná 9
Juraja Lachmana, nar.25.10.1953, bytom Nitra, Piaristická 3

zaujatosť predsedu senátu
podľa §-u 30 ods. 1 Tr. poriadku

Proti predsedovi senátu JUDr. Štefanovi Gašparovičovi vznášame podľa §-u 30 ods. 1 Tr.por. námietku zaujatosti a to z týchto dôvodov:

Krajský súd Bratislava pod horeuvedenou spisovou značkou vytýčil pojednávanie v trestnej veci vedenej proti nám s tým, že na predvolaní na pojednávanie je podpísaný ako predseda senátu namietaný sudca. S takto určeným zákonným sudcom sa nemôžeme za žiadnych okolností stotožniť a to z toho dôvodu, že ho považujeme za nevhodného predsedu senátu pre zjavný pomer k prejednávanej veci.

Poukazujeme na tú skutočnosť, že namietaný predseda senátu už v r. 1982 bol prísediacim členom senátu, ktorý ako prvostupňový konal v trestnej veci vedenej proti nám. Pôvodné konanie bolo vedené pod spis. zn. 1T6/82 a senátu predsedal v súčasnosti už nebohý JUDr. Bilčík. Jedným z prísediacich sudcov bol práve JUDr. Gašparovič. Uvedený je krajským súdom určený za predsedu senátu, prejednávajúceho trestnú vec vedenú proti nám v novom konaní. Senát nás v pôvodnom zložení uznal vinnými z trestného činu znásilnenia a vraždy spolupáchateľstvom a uložil nám nepodmienečné tresty odňatia slobody v celkovom trvaní 108 rokov. Proti rozsudku, ktorý sme považovali za krajne nespravodlivý a ktorý bolo potrebné považovať minimálne za justičný omyl, sme sa odvolali. Najvyšším súdom ČSSR v r. 1983 bol však rozsudok ako vecne správny potvrdený. Evidentne sa jednalo o spoločenskú udalosť so značne politickým podtónom, ktorý bol občanom ČSSR daný na vedomosť prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov. Dá sa povedať, že vtedajšia vláda a vtedajšia justícia svoje nedostatky a zámer odsúdiť nás, skrývala práve pod rúško verejnej mienky. V r.1989 sme sa domáhali nápravy tohoto absurdného rozsudku poškozujúceho nielen naše spoločenské postavenie, ale aj postavenie našich rodín a naše zdravie.

Z nášho podnetu bola potom generálnym prokurátorom Dr. Bohmom podaná sťažnosť pre porušenie zákona, na základe ktorej boli Najvyšším súdom ČSFR v r.1990 pôvodne vynesené rozhodnutia zrušené v plnom rozsahu a vec bola vrátená na opätovne prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu Bratislava. NS ČSFR v zrušujúcom rozhodnutí vyslovil záväzný právny názor, ktorým uložil krajskému súdu vykonať také dôkazy, ktoré nasvedčovali našej obrane a našej obhajobe. Následne od r.1990, kedy bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie krajskému súdu, prešla viacerými senátmi Krajského súdu Bratislava (piatimi senátmi), avšak ani jeden senát nepokročil v dokazovaní v zmysle intencií NS ČSFR. Aj keď sme sa pokúšali celý tento proces urýchliť, vždy a opakovane sme narazili na nesmiernu „zaťaženosť“ súdov, ktorým nám zdĺhavosť týchto konaní bola vždy odôvodnená. Keďže sme sa nemohli dojednať nápravy, obrátili sme sa na Európsky súd pre ľudské práva, ktorý prijal našu sťažnosť a vyzval vládu SR, aby predložila pripomienky k obsahu sťažnosti a ich prijateľnosti. Pod tlakom prijatej sťažnosti bolo vytýčené pojednávanie v trestnej veci. Zároveň však sa znovu v náš neprospech rozpútala nepredstaviteľná mediálna kampaň. Reakcie tejto mediálnej kampane nenechali na seba dlho čakať. Okamžite nás začali rôzni „spravodliví“ občania osočovať, označovať vulgárnymi výrazmi za vrahov a pod. O tom, čo si o nás myslia, sme sa mohli dočítať aj na internete a iných komunikačných prostriedkoch. Ihneď sme začali zisťovať, kto a prečo začal mediálnu kampaň proti nám, pretože sme predpokladali, že proces bude bez akejkoľvek medializácie, ukončený samozrejme v náš prospech a po vynesení oslobodzujúceho rozsudku bude krátka správa prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov o skončenom procese zverejnená. Naše zistenia jednoznačne smerovali ku skutočnosti, že všetky informácie pochádzajú od namietaného sudcu, ktorý pravdepodobne takýmito opatreniami chce poistiť rozhodnutie, ktoré by mal vo veci vyniesť a ktoré by malo zniet v náš neprospech. Náš názor je taký, že táto medializačná kampaň presne ako v r. 1983 mala len zaistiť, že jeho právny názor sa od vynesenia prvého

odsudzujúceho rozsudku nezmenil a znovu ako vtedy potrebuje podporu občanov teraz už demokratickej SR. Navyše sa nám podarilo získať informáciu zo zdroja, ktorý zatiaľ nechce byť zverejnený, že jeho názor na celú túto trestnú vec sa nezmenil, ktorá skutočnosť nás vôbec neprekvapuje, pretože pokiaľ by bol jeho názor v súčasnosti iný, priznal by, aj keď nepriamo, že v čase rozhodovania o našej vine, t.j. v r.1982, bolo o našom osude rozhodnuté ďaleko skôr, ako súd začal vec prejednávať. O tom, že k veci má presne ten istý názor, ako mal predtým, svedčia minimálne právne úkony, ktoré vykonal, a že až doposiaľ sa nezaoberal zabezpečením dôkazov, ktoré by mali byť vykonané v náš prospech.

Namietaný sudca bol jedným z členov senátu, ktorý vyslovil svoj právny názor na celú trestnú vec, ktorá sa po roku 1989 ukázala jednoznačne nezákonná.

Chceli by sme podotknúť, že namietaný sudca v priebehu pojednávania v r.1982 nie vhodným spôsobom reagoval na naše procesné požiadavky, keď sme sa chceli k výsluchu svedka vyjadriť alebo mu chceli položiť otázku. Nevhodným spôsobom spolu s vtedajším predsedom senátu a prokurátorom neprimerane zasahoval do vedenia prejednávanej veci. Boli sme svedkami toho, že s prokurátorom si vymieňal pri výsluchu nás - obžalovaných alebo svedkov informácie a názory, a po dohovore s prokurátorom potom nie veľmi pozitívne reagoval na nás. Práve aj jeho pričinením sme už v pôvodnom konaní boli mimoriadne ukrátení na svojich procesných právach, bolo nám znemožnené využiť takmer všetky procesné práva a bolo nám bránené klásť svedkom otázky, vyjadrovať sa k výpovediam svedkov, znalcov apod.

Naša nedôvera voči namietanému sudcovi je posilnená ešte všeobecne známymi poznatkami o osobe sudcu ako takej, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že v r.1999 mal ako sudca pozastavenú činnosť z dôvodu preskúmania jeho občianskej a morálnej bezúhonnosti za konania, ktoré boli minimálne na hranici zákona.

„Z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, u ktorého je možné mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho zjavný pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka ...“

V tejto súvislosti poukazujeme na § 30 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého vznášame námietku zaujatosti sudcu a žiadame, aby tomuto bola naša trestná vec odňatá a pridelená inému zákonnému sudcovi na prejednanie.